

Ons bezoek aan de Tahirpur kolonie

Met gevouwen handen en met een brede glimlach om de lippen verwelkomt Sabita ons altijd als eerste zodra wij aankomen bij de *Tahirpur Leprakolonie*. Haar ogen stralen van vreugde als ze ons over haar kinderen vertelt. We ontmoetten Gopal en Sabita (*hun namen hebben we veranderd*) voor het eerst in de leprakolonie van Tahirpur in het jaar 2007 en schreven toen hun kinderen op onze school in, en gaven hun studiebeurzen. Onze gezamenlijke inspanningen om de toekomst van hun kinderen gestalte te geven hebben intussen een nauwe band tussen ons gesmeed (*ACB-News 27, 2010*).

Beide kinderen hebben in het schooljaar 2018-19 hun middelbare school met succes afgemaakt. Ze willen nu allebei een algemene verpleegopleiding gaan volgen. Er studeren mo-

Onze steun, begeleiding en zorg hebben Sabita geholpen om haar gezin er bovenop te helpen. Boven: haar gezin met ons personeel in 2010, onder: in 2019.

Zalig Kerstfeest ! De kinderen van Tahirpur (december 2019).

menteel al enkele van onze beursscholieren uit de kolonie verpleegkunde, in het *Mission Hospital* in *Chandigarh*. Wij zullen de opleiding van de jongen financieren en een andere organisatie neemt die van het meisje voor haar rekening.

Sabita's vastberadenheid om haar kinderen naar school te laten gaan, ondanks dat ze te kampen had met armoede, verminking en stigmatisering, is zeer bewonderenswaardig. Al haar energie wijdde ze aan haar strijd om haar kinderen uit die vicieuze cirkel te verlossen en hun een beter leven te bezorgen. Gopal en Sabita weten zeer goed dat dit niet mogelijk was geweest zonder het *Werk der broden van Sint-Antonius* - dus zonder elk van jullie die dit lezen !

Honderden jongens en meisjes hangen rond in deze kolonie zonder enige steun en begeleiding. Degenen die wel steun krijgen van buitenaf zullen slagen in het leven terwijl anderen ter plaatse blijven trappelen. Veel ouders maken zich zorgen over de omstandigheden waarin hun kinderen opgroeien in de kolonie. Hun huizen bestaan enkel uit een krappe kamer en een keuken. Er is nauwelijks genoeg plaats om er samen te leven. Wc's en badgelegenheid delen ze met de hele buurt, buitenshuis. Veel jongeren worden ver-

De kinderen popelen om ons te tonen wat ze hebben geleerd. Ze zijn verrassend getalenteerd !

slaafd aan drank, drugs en slechte gewoonten. Het is een nachtmerrie voor de ouders om hun kwetsbare kinderen te moeten laten opgroeien in zo'n ruige omgeving.

Het schoolhulpproject (*School Supporting program*) dat we twee jaar geleden hebben opgestart om meer van deze kinderen te bereiken, doet het intussen goed. 44 meisjes en 40 jongens wonen nu de lessen bij in onze ochtend- en avondsessies.

Honderden gezinnen leiden nu op diverse wijzen gelukkigere levens dankzij steun vanwege *Het Werk der broden*. Wij willen jullie ter gelegenheid van deze kersttijd dan ook al hun dank en hun beste wensen overmaken! Mogen de vrede en de liefde van het kindje Jezus ons allen leiden !

Openbaar Onderwijs in India

Het jaarlijkse rapport over het onderwijsbeleid van 2018 belicht de ellendige evolutie van de kwaliteit van het onderwijs in India. 73% van de kinderen in de 8ste klas hebben slechts een leesniveau dat overeenkomt met dat van de 2de klas en slechts 44% van hen kan een eenvoudige rekensom oplossen.

Er zijn op nationaal vlak wel inspanningen gedaan om alle kinderen toegang te geven tot onderwijs. In 1992-93 werd het *District Primary Education Program* gelanceerd, een plan om in

elk district voor basisonderwijs te zorgen. In 2002 werd algemeen basisschoolonderwijs voor alle kinderen van 6 tot 14 jaar voorgesteld. In 2009 werd de *Right to Free and Compulsory Education Act* goedgekeurd, een wet die dat onderwijs verplicht maakte voor de leeftijdsgroep van 6 tot 14. Naast deze programma's werd ook het *Nutrition Support for Primary Education* programma uitgerold, dat de kinderen een mid-dagmaal bezorgt.

Hoe komt het dat de onderwijshervormingen in India ondanks al deze inspanningen toch het opleidingsniveau niet hebben verhoogd ? Waarom gaan kinderen in afgelegen dorpen nog steeds niet naar school ? Volgens de experts zijn de voornaamste oorzaken de slechte opleiding van de leerkrachten, onvoldoende toegankelijkheid, en een focus op vaardigheden in plaats van op kennisvergaring. Het leerniveau van de scholieren wordt niet aangepakt. Leerkrachten en instellingen zijn bovendien ook geen verantwoording schuldig.

Toen we in 2003 de projectgebieden bezochten waren er in een aantal van de dorpen geen scholen.

De scholen die er waren, bezochten we geregeld en dan stelden we telkens vast dat er weinig waren die behoorlijk werkten. Afwezigheden van leerkrachten waren schering en inslag. De voornaamste motivatie van de ouders om hun kinderen naar school te sturen was het feit dat

De kinderen van de basisschool Sint-Antonius in Rahrai hebben al een positieve impact op de streek !

ze er een gratis middagmaal kregen. Deze slecht werkende scholen konden de oorspronkelijke doelstelling, kwaliteitsonderwijs aan te bieden, niet waarmaken. Zo ging het eraan toe in ons projectgebied voor wij daar aan de slag gingen met ons dorpsontwikkelingsproject – en zo gaat het er nog steeds aan toe in duizenden Indiase dorpen. De situatie is niet veel anders in *Rahrai*, ons nieuwe projectgebied, waar we onze tweede *Sint-Antonius*school bouwden.

Vrouwen in hun kracht zetten

Onderwijs roeit armoede uit, maar hoe geef je de armen toegang tot onderwijs ? Volstaat het,

voldoende scholen te bouwen en beleidsmaatregelen te treffen ? Onze ervaring heeft ons geleerd dat de dorpsgemeenschappen op de onderwijsmogelijkheden moeten worden voorbereid als we willen dat een en ander doeltreffend wordt.

Toen we in 2003 de *Sint-Antonius*school in *Dugawar* opstartten, gaven we een aantal meisjes uit de armste gezinnen een studiebeurs en schreven hen bij ons in. *Sujatha* (niet haar echte naam) was een van de meisjes in het dorpje *Dugawar* die toen een beurs kregen. Ze woonde in een buitenwijk van het dorp want ze behoorde tot de kaste van de uitgestorvenen. We waren haar ouders gaan opzoeken en hadden hen overtuigd om haar naar school te sturen. Zo begon haar schoolloopbaan. Een tijdlang ging alles goed, maar naarmate de tijd verstreek waren haar ouders minder bereid om hun tijd en energie te steken in haar opvoeding. Ze dwongen haar om thuis te werken en voor haar broers en zussen te zorgen. Al deed onze sociale werkster haar best om hen geregeld te motiveren, toch konden we *Sujatha* niet aan boord houden en kwam ze niet langer naar school. Zo verging het vele meisjes in de streek. Toen we geleidelijk ons veldwerk gingen uitrollen aan de basis, van onderuit, veranderde het plaatje. Ons volwassenenalfabetiseringsproject, ons project om vrouwen in hun kracht te zetten, onze preventie-, voorlichtings- en microfinancieringsprojecten via zelfhulpgroepen... al deze initiatieven hebben de dorpelingen een basis bezorgd voor een nieuw leven, een nieuwe visie, en daaruit is een echte

transformatie voortgekomen. Nu blijft er in ons projectgebied niet één meisje meer thuis van school. Ze genieten allemaal onderwijs. In veel van deze dorpen zijn kleine scholen opgericht en ook de openbare school presteert al veel beter !

Dat sociale werk is een van de voornaamste redenen voor het succes van het onderwijsproject van Het Werk der broden !

Ongeletterde moeders leren lezen. Weer een historische mijlpaal...

Kesariya onderweg naar de middelbare school, klaar om nieuwe horizonten te verkennen !

32 meisjes kregen studiebeurzen in 2019

Het Werk der broden streeft ernaar, jaarlijks een dertigtal meisjes in onze scholen met

studiebeurzen te steunen. In de loop van het jaar kijkt ons lesgevend personeel uit naar kinderen waarvan ze denken dat ze hun best zullen doen. Bij de inschrijvingen worden die kinderen eruit gepikt en ofwel in de *Sint-Antoniusschool* opgenomen ofwel in andere privé- of openbare scholen in de omgeving. Die instituten worden dan regelmatig opgevolgd, om de kwaliteit van het onderwijs dat deze kinderen genieten, op peil te houden.

We werken ook samen met de overheidsinternaten voor meisjes in *Rahrai* (ACB-News 58, 2018) en met meisjesinternaten van andere scholen. *Kesariya* is een van onze beursstudentjes van vorig jaar. Ze maakte vorig jaar haar achtste jaar af en nu wilden haar ouders dat ze verder thuis zou blijven. Haar oudere zus is onlangs getrouwd en haar ouders wilden ook haar nu zo snel mogelijk uithuwelijken. Maar zij was een goede leerlinge en ze droomde ervan, haar opleiding verder te zetten. Onze sociale werksters hadden een ontmoeting met haar ouders en dankzij hun tussenkomst mag ze nu toch weer naar school gaan. Ze volgt nu haar 9de jaar aan een school die op 6 km van haar woning ligt, dus gemakkelijk te bereiken met de fiets.

In Rahrai vordert de bouw

De werf van de Sint-Antoniusschool in Rahrai komt nu in een nieuwe fase.

Alle werken verlopen er zoals voorzien.

De dakbedekking van het eerste gedeelte van de tweede verdieping ligt er al. Nu de andere helft nog.